

vide, hvor man kan tage Pengene — ikke ved en ny Skat, men ved at spare. Jeg mener, der kan spares meget, og jeg er glad ved, at man vil nedsætte en Kommission, som kan lette baade Regeringen og Finansudvalget og komme en hel Del af de Udgifter til Livs, som det er ubehageligt saavel for den ene Part som for den anden Part at skulle stryge, efter at de have eksisteret gennem Aaringer, uden at man snart ved, hvordan de egentlig erkomne ind paa alle disse Understøttelseskonti. Jeg mener, at det er berettiget, at Staten understøtter ethvert Erhverv, som er i sin Begyndelse. Jeg skal nævne et Eksempel paa et Erhverv, som burde støttes i Øjeblikket, det er den begyndende Industri paa Silke og Silkeorme her i Landet. Det er vist ved praktiske Forsøg, at det kan trives, og det vilde være en Husmandsbeskæftigelse, som kan faa stor Betydning. Jeg mener, det er for lidt, man giver den paa Finansloven, den burde have meget mere; det er, tænker jeg, et begyndende Erhverv, og der er al mulig Udsigt til, at det kan lykkes derved at skabe en Indtægt for det mindre Jordbrug, saa at det kan blive af Betydning at støtte det ved direkte Tilskud. Derimod er der en Række andre af Jordbrugets Erhverv, som faa Støtte, og som jeg synes, vi kunde spare. Det var rigtigt, da man begyndte, at gaa med dertil. Men at Staten giver et Par Millioner Kroner om Aaret ud til Støtte for Jordbruget — det finder jeg er aldeles uholdbart. Det irriterer mig at høre de andre Erhverv, som forlange Beskyttelse, og som pine 20—30 Mill. Kr. ud af Befolkningen i Form af Toldbeskyttelse, det irriterer mig, at de skulle kunne vende sig mod Jordbruget og sige: I forlange ikke Told, men I faa bevilget Masser af Penge af Staten. Det er nu i Virkeligheden forsvindende, hvad Jordbruget faar i Sammenligning med, hvad de andre Erhverv faa, men jeg synes, at det er irriterende, at de skulle kunne henvise til store Bevillinger paa Finansloven til Ting, som i Virkeligheden ere overflødige. Jeg vil gerne spørge den store Mængde Jordbrugere, som her er til Stede, om det virkelig er nødvendigt for, at vi kunne have god Heste- og Kvægavl her i Landet, at vi give en Masse Penge ud til Præmier for Heste og Kvæg og til Avlscentrer. Er det nødvendigt? Kan det ikke bestaa uden de Tilskud, er det, Gud hjælpe mig, ikke værd at have med at gøre. Men naar man ser, hvilke Priser der bliver betalt

for Hingste, og hvad der bliver betalt for Tillægsdyr, er det alligevel forsvindende, hvad der gives fra Statens Side. Hvorfor da belemre Finansloven med saadanne Tilskud? Det er latterligt at give saadan 2 à 3,000 Kr. til en Hesteavlforening, naar samme Forening gennem sine Produkter kan tjene 20—30,000 Kr. om Aaret. Jeg synes, vi skulde være med til at befri Finansloven for alle den Slags Tilskud. Det er et Sted, hvor der efter min Mening kan spares meget. Det var nyttigt til at begynde med, men saa snart Virksomheden er kommen godt i Gang, skal Staten høre op med sin Støtte, saa maa Virksomheden staa paa egne Ben, og kan den ikke det, er den ingen Nytte til.

Det andet Sted, hvor der kan spares en Mængde Penge, er ved Udgiften til disse saakaldte Konsulenter. Og nu vil jeg gerne spørge: Hvad er det, de konsulere os i? Maa jeg nævne et Par af dem. Her er f. Eks. en Post paa 2,500 Kr. til Forsøgsostninger, og her er saa 2,500 Kr. til Forsøg paa Ostproduktionens Omraade, tilsammen 5,000 Kr. Jeg synes, at kunne Folk ikke lave Ost uden det, saa kunne de lade være at lave Ost. Saa er der 7,000 Kr. til Fremme af Malkearbejdet. Jeg vil gerne spørge, om De tro, hvis Staten sparer disse 7,000 Kr., at Malkearbejdet saa gaar i Staa? Jeg tror det ikke. I de 24 Aar — ja, saadant noget er det vel, jeg har været i Rigsdagen — har jeg været paa Valg mange Gange, og det er ikke hændet mig endnu paa nogen Valgtribune, at jeg ikke har faaet at vide; at jeg var den infame Fyr, der for 30 Aar siden foreslog, at vi skulde indforskrive Kinesere til at malke. Det var et Forslag, jeg kom med i Jydsk Fællesforening; Folk klagede over, at de ikke kunde faa Malkepiger, eller at de svenske Malkepiger fik for mange Børn, som skulde forsørges her i Landet. Jeg foreslog derfor, at man skulde indforskrive Kinesere; de havde den Fordel, at de fik ingen Børn, og desuden havde de den Fordel, at en Kineser vil ikke forsørges her i Landet, men vil sendes hjem for at dø i Kina. Det var en ren Fordel. Men jeg er bleven skældt ud af Socialdemokrater og andre, fordi jeg var saadan en slet dansk Mand, at jeg vilde indforskrive fremmed Arbejdskraft til at malke vore Køer. Jeg tror, at det vilde have været en Fordel at faa Kinesere herind, og saa vilde vi ikke have behøvet de 7,000 Kr. paa Finansloven til at lære Folk at malke.

Her er en Post paa 8,000 Kr. til